
Nasza Przyjaźń

1935 XI - BIULETYN PARAFII ŚW. MIKOŁAJA Luty 2025 Nr 470

MISJE ŚWIĘTE

Trwa Rok Jubileuszowy: świętujemy wraz z całym Kościołem Jubileusz Roku 2025 i jednocześnie 700-lecie istnienia naszej parafii. To szczególnie czas łaski, w którym uciśnionym głosi się Dobrą Nowinę, zniewolonym – wolność. Każdego dnia możemy uzyskać odpust zupełny i to dwukrotnie: jeden za siebie, drugi za zmarłych. Papież Franciszek szeroko otwiera nam skarbiec Kościoła. Trudno jednak oprzeć się wrażeniu, że niewielu to obchodzi. To zadziwiające: byle promocja ściąga tłumy. Potrafimy stać w długich kolejkach, by skorzystać z wyprzedaży nierzadko fałszywych, a tutaj mamy prawdziwe skarby i jakoś nikt się nie tłoczy.

Nieprzypadkowo na przestrzeni wieków Kościół zachęcał, by przygotowywać wiernych do owocnego korzystania z Roku Jubileuszowego przez misje święte, zwane też ludowymi (przymiotnik ten oznacza, że są adresowane do ludu Bożego). Termin „misje” pochodzi od łacińskiego czasownika *mittere* – posyłać oraz utworzonego od niego rzeczownika *missio*. W znaczeniu religijnym mamy tu wyraźne nawiązanie do słów Chrystusa posyłającego uczniów: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16,15). Dziś pierwsze skojarzenie, gdy słyszymy słowo „misje”, to myśl o dalekiej Afryce czy Ameryce Południowej. Tymczasem Kościół

wyróżnia **misje *ad extra*** (misje zewnętrzne mające na celu dotarcie z Dobrą Nowiną do ludzi nieochrzczonych) oraz ***ad intra*** (misje wewnętrzne, których zadaniem jest powtórna ewangelizacja ludzi ochrzczonych).

Korzeni misji wielu dopatruje się w działalności apostołów i samego Jezusa, który głosił Ewangelię, będąc nieustannie w drodze. W kolejnych wiekach raz po raz pojawiali się charzmatyczni kaznodzieje wędrowni, umacniający zagrożoną wiarę i wzywający do poprawy obyczajów. Ich działalność nabierała szczególnego znaczenia w czasach kryzysu Kościoła. I tak na przełomie XI i XII wieku życie duchowieństwa diecezjalnego pozostawiało wiele do życzenia. Ówczesni reformatorzy, papieże Aleksander II i Urban II, głoszący potrzebę powrotu do pierwotnej świętości Kościoła, świadomie szukali ewangelizatorów w klasztorach. Otóż oddający się ascezie i modlitwie mnisi, cieszyli się zdecydowanie większym autorytetem wśród ludu, stąd zostali zaproszeni do podjęcia działalności apostołskiej, co nie było oczywiste. Aż dotąd zwykło się uważać za św. Hieronimem, że zakonnik nie powinien nauczać, lecz pokutować. Teraz sytuacja się zmieniła i za zgodą kompetentnej władzy kościelnej mnisi zaczęli wychodzić z klasztorów, by nauczać lud. Przykładem może być tu św. Bernard z Clairveaux przemierzający Francję, Flandrię, dolinę Renu i głoszący kaza-

nia, w których wzywa do nawrócenia oraz podjęcia pokuty zarówno prosty lud, opuszczony duchowo i zagrożony pod względem religijno-moralnym, jak również szlachtę oraz duchowieństwo.

Wiek XII i XIII przynosi kolejne zagrożenia, tym razem związane z herezjami szerzącymi się głównie w południowej Francji i północnej Italii. Duchowieństwo nie jest w stanie im zapobiec, bo w dużej mierze samo pogrążone jest w głębokim kryzysie. W tej sytuacji zaczynają się budzić ludzie świeccy, pragnący odnowy Kościoła w duchu ewangelicznym. Są wśród nich Franciszek Bernardone i Dominik Guzman, którzy z błogosławieństwem papieża Innocentego II, podejmują działalność wędrownych kaznodziejów. Pomogą im w tym bracia z założonych przez nich zakonów żebrzących. Zarówno dominikanie, jak i franciszkanie poświęcają się głoszeniu Słowa Bożego i dawaniu świadectwa życiem w ewangelicznym ubóstwie. Ich działalność niewątpliwie przyczyni się do powstania misji ludowych, choć te właściwie datuje się dopiero na wiek XVI. Niebagatelne znaczenie dla ich zaistnienia miało wystąpienie Lutra i rozłam jaki dokonał się w Kościele za sprawą reformacji. Po raz kolejny konieczną stała się potrzeba gruntownej odnowy religijno-moralnej, jak również obrony przed schizmą i herezją. Pomóc w tym miało, zalecane przez Sobór Trydencki, głoszenie Słowa Bożego zwłaszcza przez kaznodziejów wędrownych, którzy w krótkim czasie mogliby przemierzyć znaczne tereny zagrożonej Europy. Tym razem zadanie to

podjęły nowo powstające wspólnoty zakonne: teatyni, barnabici, oblaci św. Ambrożego, kapucyni oraz jezuiti.

W XVII wieku dołączą do nich założeni przez św. Wincentego à Paulo lazaryści a także polscy marianie. W XVIII wieku do głosu dochodzą wielkie postaci misyjne: św. Alfons Liguori (praktyk i teoretyk misji, założyciel redemptorystów) i św. Leonard z Porto Maurizio (ogłoszony w roku 1923 patronem misji ludowych).

Cel jaki stawiali sobie misjonarze na przestrzeni wieków to obrona wiary, pouczenie o jej zasadniczych prawdach, głoszenie potrzeby zbawienia, ukazywanie złości grzechu i niebezpieczeństwa wiecznego potępienia, nawoływanie do zerwania z grzechem i z okazji do niego, zachęcanie do podjęcia pokuty. Główny akcent kładziono na **dokonanie gruntownego nawrócenia w świetle miłości Bożej**. Misjonarze dążyli do skruszenia zatwardziały grzeszników, wyzwolenia z nałogów, usunięcia publicznych zgorszeń, pogodzenia zwaśnionych, doprowadzenia do chrztu i małżeństwa tych, którzy żyli bez sakramentów, a wszystkich do pokuty i pojed-

niania. Oczywiście było, że nawrócenie i spowiedź są ze sobą nierozdzielnie związane, stąd **nawrócenie bez spowiedzi i to generalnej, uważano za fikcję**. Spowiedź generalna (z całego życia) stawała się okazją do lepszego rozpoznania swojego stanu duchowego, odkrycia swoich podstawowych wad i złych skłonności, wzbudzenia w sobie doskonałego żalu za grzechy, zmobilizowania się do podjęcia gorliwszego życia chrześcijańskiego.

Podkreślić należy, że misjonarze nie wchodzili w kompetencje duchowieństwa diecezjalnego, przeciwnie ich celem było związanie wiernych z kościołem parafialnym i proboszczem, a przez to z Kościołem powszechnym. Inaczej mówiąc chcieli **nawrócić wiernych do wspólnoty**. Przybywali do danej parafii na ściśle określony czas (osiem, dziesięć dni, czasem kilka tygodni), by dokonać odnowy duchowej wiernych, wykonać występkę, kultywować cnoty, rozwinąć życie modlitwne. Chcąc zadbać o trwałość owoców misji, zakładali małe wspólnoty (trzęście zakony oraz różnego rodzaju bractwa i stowarzyszenia o charakterze katechetycznym, charytatywnym czy apostołskim), w których miało się dalej formować ożywione życie chrześcijańskie.

Zgodnie z zapisami Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1917 roku misje miały się odbywać w parafiach przynajmniej co 10 lat. Obecne przepisy pozostawiają tę kwestię w gestii biskupa diecezjalnego. Ich celowość nie jest jednak kwestionowana w dobie postępującej dechrystianizacji,

laicyzacji. Jak mówił św. Jan Paweł II, dziś coraz częściej mamy do czynienia z istnieniem niechrześcijan we własnym domu. Stąd zadaniem misji staje się przede wszystkim **nawrócenie do wiary**.

* * *

**Modlitwa w intencji Misji,
które odbędą się w naszej parafii
w dniach 23-30 marca br.**

Panie Jezu Chryste, Ty pragniesz zbawienia każdego człowieka.

Polecamy Ci Misje Święte w naszej parafii. Niech będzie to czas łaski i błogosławieństwa, pojednania i odnowy, miłosierdzia i nadziei.

Boże Ojczy, spraw, abyśmy otworzyli się na Twoje słowo. Wszystkim daj łaskę odnowy wiary i pokój sumienia. Rodzinom dar pojednania i miłości. Młodzieży chrześcijański entuzjazm i radość służby Bogu, Ojczyźnie i bliźnim. Poślij nas do każdego, kto potrzebuje Twojego miłosierdzia, by powstać z grzechu do nowego życia.

Duchu Święty, bądź światłem i natchnieniem dla misjonarza, który do nas przybędzie. Napelnij swoimi darami serca wszystkich parafian, aby przez Misje Święte narodzili się do życia w łasce Bożej i umocnili w wierze.

Św. Leonardzie z Porto Maurizio - módl się za nami! Amen

* * *

2 lutego
XXIX DZIEŃ
ŻYCIA KONSEKROWANEGO
ADOPTUJ SIOSTRY KARMELITANKI!

To już nasza mała tradycja, że w Dzień Życia Konsekrowanego, podejmujemy adopcję Mniszek Bosych Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel na kolejny rok.

Adopcja jest rodzajem duchowej więzi z siostrami. Zobowiązujemy się do modlitwy w intencji karmelitanek (przykładowo może to być jedno *Zdrowaś Mario* albo dziesiątek różańca w zależności od naszej hojności) a także w miarę możliwości do wspierania ich dobrowolnymi ofiarami. Można je składać na furcie klasztoru, za pośrednictwem kancelarii parafialnej lub przelewem na konto.

Klasztor Karmelitanek Bosych
ul. Kopernika 44, 31-501 Kraków
PEKAO S.A. III O/KRAKÓW
13 1240 2294 1111 0000 3723 7736

BŁOGOSŁAWIEŃSTWA ZWIĄZANE
Z KULTEM ŚWIĘTYCH

W poniedziałek 3 lutego, we wspomnienie św. Błażeja, święcie- nie jablek i specjalne błogosła- wienieństwo świecami podczas każ- dej Mszy świętej.

W środę **5 lutego** błogosławieństwo wody, chleba i soli ku czci **św. Agaty** podczas każdej Mszy świętej. Mają się one stać pomocą od klęski ognia i innych przeciwności.

Wieczorna Msza św. z racji I środy miesiąca będzie sprawowana o świętość dla naszych rodzin za wstawieniem św. Józefa i przy relikwiach bł. Rodziny Ulmów.

PROGRAM
WYDARZEŃ JUBILEUSZOWYCH
NA LUTY

Msza jubileuszowa
w 2. niedzielę miesiąca

Mszy św. w niedzielę 9 lutego o godz. 15.00 przewodniczyć będą ojcowie pijarzy z Parafii pw. Matki Bożej Ostrobramskiej w Krakowie.

Kolejny z cyklu wykładów
popularno-naukowych,
przybliżających historię parafii
2. niedziela miesiąca

W niedzielę 9 lutego w sali konferencyjnej w piwnicach plebanii o godz. 16.00 ks. prof. dr hab. Andrzej Bruździński wygłosi wykład zatytułowany: „Bractwa przy kościele Św. Mikołaja”. Wstęp wolny. Serdecznie zapraszamy!

Parafia św. Mikołaja w Krakowie, ul. Kopernika 9, tel. 12/431-22-77
PeKaO S.A.III O/Kraków: 58-1240-2294-1111-0000-3723-4113

<http://www.parafiamikolaj-krakow.pl/>